

Hvor kommer så Gud ifra?

Gud har skapt alt. Det sier Bibelen. Ja vel, men hvor kommer så Gud ifra?

Det er et meget vanlig spørsmål å få.

Jeg husker Francis Schaeffer ta opp dette temaet. Schaeffer er en av de betydeligste apologetene i nyere tid. Teolog og filosof var han. Han døde for noen år siden. Opprinnelig kom han fra USA. Han bygget opp et senter i Sveits som kalles L'Abri, Skjulestedet, oppe i landsbyen Huemoz, ikke langt fra Lausanne. Dit har mange mennesker kommet som søkte svar på livets vesentligste spørsmål.

For en god del år siden besøkte jeg dette senteret og opplevde Schaeffer i aksjon. Han gikk gjerne rundt i sine knickers og ble kjørt omkring i en liten fransk Citroën, en 2 CV, oppover de bratte alpeveiene. Vi studenter og besøkende bodde i koselige sveitsiske villaer.

Schaeffer fortalte om hvordan lærde herrer kunne stille ham spørsmålet: *Hvor kommer så Gud ifra?* Og så lente de seg godt tilbake i stolen mens de smattet på sin pipe, og tenkte: "Nå har vi satt ham fast!"

Schaeffer brukte å svare med å slå fast: Noe må alltid ha vært! Spørsmålet er: *Hva?* Du kan ikke si at det fantes absolutt ingenting, og

så plutselig - vips - så var det noe der. Noe, et eller annet, må alltid ha vært. Spørsmålet er: *hva - eller hvem?*

Det finnes bare to alternativ, poengterte Schaeffer. Det som alltid har vært, er enten *upersonlig* eller *personlig*. Du har bare disse to mulighetene. Når du studerer de ulike religioner og filosofier, vil du se at de gir ett av disse to svarene. Det som alltid har vært, opprinnelsen, fremstilles enten som *upersonlig* eller *personlig*. Det brukes ulike ord og begrep, men når alt kommer til alt - når man kommer til bunns i det hele - havner man på ett av disse svarene.

Nå er det riktignok noen ateister som i de senere år har begynt å kaste frem spekulasjoner om at universet kom ut av ingenting. Men når vi undersøker nærmere hva som menes med dette, viser det seg at det vanligvis dreier seg om et "mystisk noe" - og da nettopp et *upersonlig* mystisk noe. Vi skal komme mer tilbake til dette i forbindelse med Big Bang-teorien.

Hvilke konsekvenser får det så om opprinnelsen er *upersonlig*, bare materie eller energi? Eller om opprinnelsen er *personlig* - om det er det personlige som alltid har vært, om det er Gud som alltid har vært? Slik uttrykte ateisten Monod seg, nobelprisvinner i biokjemi i 1965:

Jeg kan se at det ikke er noen kjærlighet og at det ikke er noen mening i den materialistiske vitenskap som jeg tror på... Jeg ønsker å finne mening, men jeg vet at det ikke er noen mening... Min tanke er laget for mening - og der er ingen mening...

Den filosofien jeg tror på - nemlig at alt er grunnlagt på tilfældighet, materie og energi, og at det ikke er noe annet - den frustrerer meg til døde. Men fordi dette er sannheten, må jeg tro det inntil døden.²

Men er dette sannheten? Det finnes ikke viktigere spørsmål enn det. Spørsmålet om Gud er det viktigste for hele vårt liv - og vår fremtid. Hvilken mening livet har, er også helt avhengig av det svar som her gis.

Vi skal se mer på spørsmålet om meningen med livet i del II. Men først skal jeg ta opp det som kanskje er den mest vanlige innvendingen mot å tro på Gud, nemlig alt det onde i verden. Også vi kristne har mange spørsmål som melder seg her.